

Doğru deyiblər, insan göydə Ay kimidir. Görünməyən tərəfləri var. İncəsənətə bağlı insanlar isə adi peşə sahiblərindən tamamilə fərqlənirlər. Onlar üçün insanın kədəri də, sevinci də, sevgisi də, ayrılığı da məhz fotolarda yaşayır. Hələ operatorun video-lentində yaşayan insan ömrünü demirəm Bütün bunlar xatirələrdir. Xatirələr isə insan yaşantılarının arxivə köçmüş formasıdır. Bu günki həmsöhbətimiz gənc fotoqraf Orxan İsmayilov da insan yaşantılarını şəkillərdə və video-lentlərdə yaşatmağı bacaran insanlardan biridir.

-Foto sənəti maraqlı sənətdir, həm də olduqca zaman alır...

- Doğru buyurdunuz, əlbəttə çox maraqlı sənətdir. Ancaq maraqlı olduğu qədər də həm məsuliyyət, həm də əmək sevən sənətdir. Bu sənəti davam etdirmək üçün gərək ki, bu sənəti sevsən. Bəzən elə olur ki, bir kadr üçün bir gününü sərf edirsən. Bu işə səbrlə yanaşmalısən. Fotoqrafiya sənəti ümumiyyətlə səbrli olmağı sevən peşədir.

-Heç olubmu çox maraqlı məqamlar diqqətinizdən yayınıb?

- Xeyr, deməzdim ki, çəkiliş vaxtı belə bir vəziyyətlə rastlaşmışam. Ancaq digər vaxtlarda çox maraqlı məqamlar olub ki, fotoapratım yanımda olmadığı üçün həmin məqamı çəkə bilməmişəm. Bu isə qətiyyətlə həmin məqamı gözəndən yayındırmaq deyil. Sadəcə dediyim ki fotoaparatsızlıqdan olub.

-Foto-çəkilişlərinizdə daha çox uşaqlarla işlədiyinizi görürük. Onlarla işləmək üçün səbrli olmaq lazımdır?

Fotoqraf: "böyükklər şəkillərdə rola girirlər, uşaqlar isə yox"

-Bəli elədir ki, var. Mənə uşaqların şəklin çəkməyi daha çox sevirəm. Çünki uşaqlar şəkillərdə özləri kimi təbii olurlar. Böyükklər kimi rola girmirlər. Əslində, çox səbrsiz insanam. Ancaq uşaqlarla işləyəndə səbrsizliyimi unuduram. Onların saflığı, təbii davranışları mənə bütün problemləri unutturur.

- Fotolar var ki, kədərlidir, fotolar var ki, xoş günlərin nişanəsidir Çəkdiyiniz fotolarda mütləq ki, bu məqamlar öz əksini tapır...

-Əslində foto çəkilən zaman onun o qədər də dəyəri olmur. Lakin zaman keçdikcə həyatımızda elə hadisələr baş verir ki, həmin çəkilən fotoların dəyərini anlıyıq. Yaxşı ki, bu şəkil var imiş, deyirik. Dünya fanidir, zaman-zaman sevdiqlərimizi itiririk. Onları yalnız fotolarda və video-lentlərdə xatırlayıq. Keçmişimizi görmək istəyəndə (sevincli və ya kədərlili günlər fərq etməz) fotolara üz tuturuq.

-Bu qədər maraqlı peşənin mütləq ki, yadda qalan anları olur. Çəkiliş zamanı maraqlı hadisələr olurmu?

-Əlbəttə fotoqrafiya kimi maraqlı sənət olsun və orda maraqlı hadisələr olmasın? Bu, mümkün deyil (*gülür*). Dedi-yim kimi bu sənət diqqət və səbr sevir.

Xüsusilə əgər çəkilişdə xanım varsa. Xanımlar heç vaxt fotolarda özlərini bəyənirlər (*gülür*). Bəzən bir kadr çəkəcəyim halda 5 - 6 eyni kadr çəkməyə məcbur oluram (*gülür*).

-Fotoqraf Orxan İsmayilov üçün ən əziz foto kimin fotosudur?

- Mənim üçün ən əziz foto məni dünyaya gətirən, ancaq özü dünyada olmayan anamın fotosudur. Şükürlər olsun ki,

ürəyimdə və fotolarda yaşatdığım anamın adını daşıyan qızım var. O da böyükcə nənəsini məhz həmin fotolardan tanıyacaq.

-Hər kəsin yaşadığı sevincli anları şəkillərdə donduran Orxan bəy öz şəklini çəkməyi kim(lər)ə etibar edir?

-Deyərdim ki, fotoqraflar bu mövzuda heç də şanslı deyillər. Hər zaman kadr arxasında olduğumuz üçün tarixin yaddaşına demək olar ki, çox az fotomuzla köçürük. Şəkil çəkməyi sevdiyim qədər, çəkdirməyi sevmirəm.

-Çəkmək mümkün olsaydı həyatın hansı anlarının fotosunu çəkərdiniz?

- Əgər çəkmək mümkün olsaydı qayıdub uşaqlıq illərimin şəklini çəkərdim. Ailəmin şəklini çəkərdim. Çünki ailəmizin birlikdə şəklilə yoxdur. İndiki uşaqlar

bu barədə son dərəcə şanslıdırlar. Texnika inkişaf edib və onların hər anını lentə almaq olur. Ancaq bizim uşaqlıq illərimiz bu barədə heç də şanslı olmadı.

Birdə axı hardan bilmək olardı ki, birlikdə ailəsinin şəklilə olmayan bir uşaq böyüyəndə fotoqraf olacaq...

-Musiqi və Fotoqrafiya. Bu iki peşə ilə məşğul olmaq sizi yormur?

-Mən daha çox incəsənətə meyilli insanam. Hələ məktəbli olarkən rəsm çək-

məyi sevərdim. Məktəbdə divar qəzetləri hazırlayırdım. Hər hazırladığım divar qəzeti üçün fəxri fərmanlarla təltif olurdum. Sonra musiqiyə marağım artdı. Musiqi məktəbində 5 il təhsil alandan sonra musiqi təhsilimi 4 il də musiqi kollecində davam etdirdim. Tələbəlik illərində video-operatorluqla məşğul olurdum.

Deyərdim ki, 11 ildir operatorluqla məşğulam. Son 6 ildə fotoqrafiyaya marağım artdı. İlk vaxtlarda fotoqrafiya ilə hobbilə məşğul olurdum. Sonralar bu həvəskarlıq peşəkarlığa çevrildi. Hazırda hər iki sənətimi davam etdirirəm. Yəni həm video, həm də foto sənətini. Baxmayaraq ki, musiqi kollecini fərqlənmə diploma ilə bitirmişəm, ancaq ixtisasım üzrə artıq neçə ildir çalışmuram.

-Sizə uğur gətirən fotonuz olubmu?

- Bəli, çox olub. Foto yox, hətta fotolar deyərdim. Bu işdə məni insanların işimdən zövq almağı daha çox düşündürür, nəinki maddiyyat. Ona görə də bu işdən anlayışı olan zövqlü insanlarla işləməyi sevirəm. Çünki elə insanlar yaxşı ilə pisi fərqləndirməyi bacarırlar.

Əntiqə Kərimzadə